

Súd: Okresný súd Bratislava III
Spisová značka: OT/36/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1319010101
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. David Lindtner
ECLI: ECLI:SK:OSBA3:2019:1319010101.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava III v Bratislave pred samosudcom JUDr. Davidom Lindtnerom, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 12.07.2019 takto

r o z h o d o l :

r o z h o d o l :

obžalovaný:

T. U., F.. XX.XX.XXXX R. T., Q. T. T., T.Á. XX, Q..Č.. R. R. K. T.,

je v i n n ý , ž e

v čase asi o 10.00 hod dňa 06.02.2019 v Bratislave, na ulici Račianska 15 v pobočke Slovenskej sporiteľne, a.s. potom, ako sa tam dostavili príslušníci Pohotovostnej motorizovanej jednotky Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave v zložení: H.. E. J. a F.. O.. E. W., ktorí tam boli privolaní na zabezpečenie verejného poriadku z dôvodu, že sa agresívne správal k zamestnancom pobočky pri vybavovaní bankových záležitostí, sa im vyhrážal tým, že „keby mal zbraň, tak ich oboch postrieľa a nájde si ich“ a tiež sa vyjadril, aby im deti zrazilo auto a nech zostanú postihnuté, čo u oboch poškodených vzbudilo dôvodnú obavu o zdravie a život ich a ich rodín,

t e d a

inému sa vyhrážal usmrtením pre výkon právomoci verejného činiteľa,

č í m s p á c h a l

prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. b) Tr. zákona

Za to sa

o d s u d z u j e:

Podľa § 324 ods. 1 Tr. zákona k § 37 písm. h), písm. m) Tr. zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zákona, za použitia § 42 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona k súhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 14 (štrnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona súd obžalovaného zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do Ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona súd súčasne zrušuje výrok o treste uloženom obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 6T 46/2018 zo dňa 08.01.2019 právoplatný dňa 14.05.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu Bratislava sp. zn. 3To 17/2019 zo dňa 14.05.2019, ako aj

všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

o d ť o v o d n e n i e :

Súd na hlavnom pojednávaní po oznámení prejednávanej veci, po vyhlásení obžalovaného T. U. v zmysle § 257 ods. 1 písm. a) Tr. por. o tom, že je nevinný, vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, výsluchom poškodených, svedkov, prehratím kamerových záznamov a oboznámil sa s relevantnými listinnými dôkazmi zabezpečenými v rámci prípravného konania a na hlavnom pojednávaní. Na základe takto vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní súd zistil a ustálil skutkový a právny stav tak, ako je uvedený v skutkovej a právnej vete výrokovej časti tohto rozsudku.

Ku skutku:

Obžalovaný T. U. na hlavnom pojednávaní v celom rozsahu poprel spáchanie skutku. V rámci svojich vyjadrení ku výpovediam poškodených, svedkov a na hlavnom pojednávaní vykonaných dôkazov uviedol, že 10 mesiacov pred skutkom bol zavretý, prišiel po pobočky 21.1.2019 z dôvodu, že mal zablokované konto, spýtal sa prečo a povedali mu, že mal exekúciu. Ale nevedeli mu vysvetliť kedy dostali papier, že má mať exekúciu, nevedeli mu poskytnúť informáciu, kedy banka dostala papier o exekúcii. Potom do banky prišiel 2 krát pre vyúčtovanie. Nechodí moc na pobočky, nakoľko na mobile sa mu objavujú jeho finančné transakcie. Potom bol v banke 3 krát zaplatiť tú exekúciu. Pokiaľ vie, nikomu sa nevyhrážal. Keď prišli policajti, len sa tak pozrel, siahol do misky s cukríkmi, zobral si cukrík, aby s debilmi - policajtmi nemuseli hovoriť. Ten blbec stál za ním, teda ten policajt a znervózňoval ho pri jeho čakaní na uskutočnenie platobného príkazu. V banke mu potom oznámili, že je to hotové, podpísal papier, na to mu vybavili novú kartu, ktorú mu vedúca odovzdala a povedala mu, aby vyskúšal, či mu sedí ten starý PIN kód. Išiel von k bankomatu, jeden z tých „inteligentov“ ho sprevádzal a jeden z tých policajných inteligentov mu šepkal do ucha, že je blbec, že si nevie vybrať peniaze z bankomatu. Na to vošiel znova do pobočky kde sa dozvedel, že mu boli strhnuté peniaze. Potom ho policajti zobrali von, že ho zoberú na oddelenie kvôli občianskemu preukazu, lebo ho mal poškodený a vyzvali ho, aby nastúpil do auta. Pri nastupovaní si dával pozor, aby mu nevypadli veci, ktoré mal vo vreckách. Na to ho vyzval inteligentný policajt, aby mu ukázal ruky, že musí vidieť stále na ruky, kričal tam ako debil. Kázal mu vystúpiť z auta, oprel ho o kapotu a spútal mu vzadu ruky. Jeden policajt sa pýtal toho druhého, prečo ho berú na oddelenie a on mu odpovedal, že kvôli občianskemu. Následne ho priniesli na oddelenie a potom to začalo. Nedovolili mu vypnúť mobil, kde si prečítali SMS-ky, ako sa háda so svojim advokátom. Policajt O.. W. mu na oddelení oprel ruky o stenu a začal mu vytrhávať veci z vreciek, hodil mu mobil a cigarety, zapaľovač a mince na zem. Potom ho odviezol na celu a vzal mu hodinky. Tento sedlák nikdy nerobil, takýto hajzel. Z kamerového záznamu jasne vyplýva, že keď prišli policajti sedel, a oni uvádzajú, že kričal na pokladničku. Doteraz táto svedkyňa tvrdila, že sa ho bála a odmietla aby bol prítomný pri výsluchu na polícii. Z kamerových záberov je vidno, že svedkyňa s ním riadne komunikovala aj pred tým, ako prišli policajti a čakal na pokladničku. Prišla ku nemu, že či má zavolať policajtov a on jej povedal, že ako chce. Z kamerových záznamov vidno, že nikto ju nepožiadala, aby zavolala políciu, lebo tá pokladnička mala klienta. Z nahrávky je vidno, že ťukám niečo na mobile a ukazuje pokladničke, že mu nesedia peniaze, čo mu chodia SMS na mobil. Z kamerových záznamov nie je vidno, že by sa s niekým hádal. Z kamerových záznamov je vidno, že si s policajtmi vymenil asi jednu vetu, mobil mal v ruke a inak s nimi vôbec nekomunikoval.

Súd skutočnostiam, ktoré v rámci svojej obrany v súvislosti s okolnosťami priebehu skutkového deja uviedol obžalovaný, vyhodnocujúc jeho výpoveď vo vzájomnom kontexte s vykonanými dôkazmi, neuveril. Jeho obranu súd považuje za účelovú, vedenú prirodzenou snahou opísať okolnosti jeho správania sa voči príslušníkom PZ pri zákroku polície miernejšie a zbaviť sa tým trestnej zodpovednosti. Obžalovaný je zo skutku priamo usvedčovaný výpoveďou poškodených príslušníkov PZ, ktorí v rozhodnom čase vykonávali služobný zákrok a svedkov - pracovníkov banky, ktorí boli v rozhodnom čase prítomní na pracovisku. Vo veci nebol produkovaný ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by tvrdenie obžalovaného, že sa policajtom nevyhrážal, potvrdzoval. Práve naopak, všetky na hlavnom pojednávaní vykonané dôkazy, a to bez výnimky, potvrdzujú súdom zistený a vo výrokovej časti rozsudku ustálený skutkový stav.

Svedok - poškodený H. E. J., v rozhodnom čase zákrok vykonávajúci príslušník PZ na hlavnom pojednávaní ku skutku uviedol, že po príchode hliadky bol obžalovaný stále agresívny a vykrikoval. Obžalovaného upozornili na to, aby sa choval slušne, na čo ich začal okrikovať, že sú vyjebaní policajti, že nikdy neštudovali, že on má viac vyštudované ako oni, že on ich platí, že sú platení z jeho daní a keby mohol, tak by ich všetkých zmlátil. Vyzvali ho aby upustil od protiprávneho konania a nech si v klude dorieši svoje veci a neruší iné osoby v banke. Na chvíľu ich výzvu poslúchol a keď si vyriešil svoje veci a chcel z miesta odísť, postavil sa a povedal im, že keby mal zbraň tak by ich postrieľal. Vzniklo podozrenie zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania a útoku na verejného činiteľa, preto osobu obmedzili na osobnej slobode. Osobu poučili, čo však nerešpektoval. Spolu sa následne presunuli k vozidlu, kde sa obžalovaný začal správať ešte agresívnejšie, preto boli použité donucovacie prostriedky a osoba bola následne eskortovaná na oddelenie, kde boli spísané okolnosti ku skutku a osoba bola odovzdaná poverenému príslušníkovi. Obžalovaného pred tým nepoznali, takže nevedeli, čoho je schopný. Donucovacie prostriedky použili až vonku. Potom, keď sa obžalovaný vrátil z vonku od bankomatu, začal agresívne kričať na pracovníčky banky, že majú rozbitý bankomat, že im to tam nejde a tá pracovníčka banky išla s ním von ukázať mu ako funguje bankomat. Pán bol potom spokojný, išiel dovnútra a vybavil si nejaké papiera a tam sa im začal znova vyhrážať. Pri tom, ako sa im obžalovaný vyhrážal boli prítomní pracovníci banky.

Svedok - poškodený O. E. W., v rozhodnom čase zákrok vykonávajúci príslušník PZ na hlavnom pojednávaní vypovedal, že obžalovaný neustále nadával, kričal, rozčuľoval sa, potom ako si ukončil svoje veci, sa otočil na nich a povedal im, že keby mal pištoľ, tak ich postrieľa, aj ich rodiny, že ich pobije, preto vzniklo podozrenie z prečinu útoku na verejného činiteľa a obžalovaný bol eskortovaný na oddelenie. Obžalovaného pred týmto incidentom nikdy nevidel. Myslí, že obžalovaný sedel, zovieral ruky v päst' a tie jeho vyhrážky v ňom vzbudili obavu, nakoľko tam bola spomenutá aj rodina. Prvé slovné útoky začali na ich osoby začali hneď po tom, ako vošli do banky. Na tieto útoky reagovali tak, že obžalovaného vyzvali, aby upustil od tohto konania. On sa na chvíľu ukludnil, začal si riešiť svoje veci a potom zase pokračoval. Na osobnej slobode ho obmedzili z dôvodu, že sa im vyhrážal smrťou. K použitiu donucovacích prostriedkov došlo pred bankou, pred nastupovaním do auta sa začal obžalovaný vzpierať, preto použili hmaty, chvaty a putá. Obžalovaný sa mu vyhrážal v banke aj pred bankou. Obžalovaného nepredvádzali kvôli občianskemu preukazu.

Vyhodnotiac výpovede služobný zákrok vykonávajúcich príslušníkov PZ súd konštatuje, že tieto sú kompaktné, bez akýchkoľvek vnútorných protirečení a vzájomne sa bez rozporov v podstatných otázkach priebehu skutku /teda verbálne útoky obžalovaného usmernením príslušníkov PZ vedené proti nim/ logicky dopĺňajú a súčasne korešpondujú s ďalšími na hlavnom pojednávaní vykonanými dôkazmi /výpovede svedkov, listinné dôkazy - úradný záznam o priebehu služobného zákroku, kamerové záznamy/. Svedkovia, príslušníci PZ sa vo svojich výpovediach v podstatných okolnostiach neodchýlili od tých tvrdených skutočností, ktoré uviedli aj v prípravnom konaní bezprostredne, resp. iba v krátkom časovom odstupe od predmetného incidentu a na hlavnom pojednávaní odpovedali na im položené otázky pohotovo a presvedčujúco. Vzhľadom na všetky zistené a ustálené okolnosti priebehu skutkového deja súd nepovažoval za racionálne zdôvodniteľné, prečo by si poškodení skutočnosť, že sa im obžalovaný vyhrážal, vymysleli tak, ako to vo svojich výpovediach naznačoval obžalovaný. Súd nemal v tomto smere, keďže tvrdenia poškodených o tom, že sa im obžalovaný vyhrážal usmernením, neboli ničím spochybnené a korešpondovali navyše s tvrdeniami svedkov a , oporu v možnosti vyslovenia záveru, že poškodeným neuverí. Súd z okolností predmetnej veci ani osôb týchto svedkov /k obžalovanému nemajú žiaden iný ako profesionálny vzťah, pred incidentom obžalovaného nikdy nevideli ani nepoznali/, nezistil žiadne také relevantné skutočnosti, ktoré by výpovednú hodnotu ich výpovedí akokoľvek znižovali a preto ich súd považoval pre svoje meritórne rozhodnutie za významné.

Svedok D. Ď., pracovník pobočky Slovenskej sporiteľne, na hlavnom pojednávaní vypovedal, že je v banke zamestnaný 2 a 1 roka, pracuje ako osobný bankár. Pán obžalovaný potom, ako prišiel na ich pobočku do banky v Slovenskej sporiteľni na Račianskej, sa vyhrážal najprv jeho kolegyni Z. A., u ktorej sedel, pričom to nebolo prvýkrát, nakoľko už pred tým chodil na pobočku. Obžalovaný bol predtým párkrát na pobočke a vždy bol nepríjemný. Vždy mal z niečím problém. Komunikácia medzi obžalovaným a menovanou kolegynou prebiehala tak, že obžalovaný jej oznámil čo chce, kolegynia mu povedala, že to nie je možné a následne začal byť vulgárny. Potom prišla pani riaditeľka E., ktorej sa tiež vyhrážal. Následne po týchto vyhrážkach na kolegyniu mu povedali, že pokiaľ sa neprestane vyhrážať, tak zavolajú políciu. On povedal, že je to jedno. Policajti sa dostavili asi po 5 -10 minútach, po príchode hliadky

sedel za svojim stolom. S policajtmí obžalovaný komunikoval dosť vulgárne, vyhrážal sa policajtom na ich rodinu a v tom zmysle „že ich zastrelí do hlavy“. On vnímal to čo sa deje, pretože obžalovaný bol asi 1 a 1 metra od neho. Celé to trvalo cca. 1 hodinu. Následne ho odvedli. V minulosti riešili incidenty s obžalovaným podobne ako teraz, ale vždy po tom odišiel. Nevie, či to bolo na základe toho, že mu povedali, že zavolajú policajtov, alebo sa rozhodol sám. Teraz to bolo prvýkrát, čo zavolali na obžalovaného policajtov. Myslí, že policajtov volala pani MÚ..

Svedkyňa Q. E. Á., riaditeľka pobočky Slovenskej sporiteľne na Račianskej ulici v Bratislave súd písomne pred jej výsluchom ako aj na hlavnom pojednávaní požiadala súd, aby bola vypočutá v neprítomnosti obžalovaného, pretože viackrát bol u nich na pobočke, kde ich urážal, osočoval a bol veľmi nepríjemný. Doplnila, že sa obžalovaného bojí, pretože je sama s dieťaťom, stačí, že obžalovaný niekde príde a počká si ju niekde pred bankou.

Vyhodnotením žiadosti svedkyne v kontexte jej obavy pred obžalovaným súd dospel k záveru, že v danom prípade je možné mať dôvodné pochybnosti o tom, že svedkyňa v prítomnosti obžalovaného by nemusela vypovedať pravdu z dôvodu strachu z obžalovaného a preto súd podľa § 262 Tr. poriadku vylúčil obžalovaného po dobu výsluchu svedkyne E. z pojednávacej miestnosti a jej výsluch vykonal za prítomnosti obhajcu obžalovaného.

Svedkyňa na hlavnom pojednávaní k veci vypovedala, že obžalovaný chodieval viackrát na ich pobočku, pričom ich urážal a osočoval. Bol na pobočke asi 3 krát a vždy bol s ním konflikt. Posledný krát mu povedala, že keď bude znova robiť problémy, zavolá políciu. Opätovne ich začal osočovať a z toho dôvodu zavolala policajtov. Policajti tam boli cca. do 5 minút. Boli tam aj celý čas počas toho ako riešili veci obžalovaného. Obžalovaný sa týmto policajtom vyhrážal spôsobom, že ich pozabíja, že pozabíja ich rodiny, bol vulgárny, dovoľoval si na nich s tým, že čo od neho chcú. Potom išiel s policajtmí do bankomatu, tam v nadávkach pokračoval. Že on môže policajtov kašľať, že oni nemajú žiadne práva, toto počula aj vnútri aj vonku. Potom obžalovaného policajti zobrali do auta a odišli. Počas prítomnosti obžalovaného v banke bola po celý čas v dosluhu, takže všetko počula tak, ako aj všetci ostatní prítomní, ktorí tam boli na pobočke. S obžalovaným komunikovala ona a jej kolegyňa pani G.. H. G.S. hneď ako obžalovaný prišiel ju zavolala, pretože sa s ním nechcela rozprávať z dôvodu už predchádzajúceho incidentu. Na pobočke boli v tom čase okrem nej ešte pán Ď., H. A., H. A. a pani G.Á.. Keď boli prítomní príslušníci PZ v pobočke ona stála pri stole poradcu pri kolegyni G.. Počas prítomnosti príslušníkov PZ vnútri v pobočke počula celú komunikáciu obžalovaného s policajtmí a aj vonku pri bankomate. Snažili sa obžalovanému ako klientovi pomôcť, avšak keď mu niečo povedali, hneď išiel do nich a nedalo sa s ním rozumne komunikovať. V minulosti na neho policajtov nezavolali.

Po výsluchu svedkyne E. po príchode obžalovaného do pojednávacej miestnosti súd podľa § 262 Tr. poriadku oboznámil obžalovaného s obsahom výpovede svedkyne E. jej prečítaním. Obžalovaný výpoveď svedkyne namietal a poukazoval na ním deklarované rozpory výpovede menovanej svedkyne s jej výpoveďou v prípravnom konaní, z ktorého dôvodu súd podľa § 264 ods. 1 Tr. poriadku prečítal jej výpoveď z prípravného konania.

Ku zápisnici o výsluchu svedkyne E. v prípravnom konaní /v ktorej uvádzala ku podstatným okolnostiam priebehu skutkového deja zhodné skutočnosti/, pri ktorom sa obžalovaný zúčastnil, čo potvrdil vlastnoručným podpisom na predmetnej zápisnici obžalovaný uviedol, že pri tomto výsluchu nebol, policajti mu dali niečo podpísať a tak to podpísal. K uvedenému tvrdeniu obžalovaného súd uvádza, že súčasťou zápisnice o výsluchu svedkyne E. z prípravného konania, ktorú obžalovaný podpísal, bolo aj jeho vlastné vyjadrenie k obsahu výpovede svedkyne E..

Vo vzťahu k výpovediam svedka Ď. a svedkyne E. platí zhodne to, čo súd uviedol pri vyhodnení výpovedí poškodených. Súd hodnotiac výpovede týchto svedkov jednotlivo ako aj vo vzájomnej súvislosti s ďalšími svedeckými výpoveďami ako aj kamerovými záznamami, ktoré skutočnosti uvedené týmito svedkami žiadnym spôsobom nevyvracajú, nemal dôvod pochybovať o skutkových okolnostiach, ktoré vo svojich výpovediach títo svedkovia podrobne opísali. Súd z osôb svedkov ani z okolností jednotlivých skutkov nevzhladol žiadne také skutočnosti, ktoré by akýmkoľvek spôsobom znižovali ich dôveryhodnosť. Ich výpovede sú ucelené a bez výrazných rozporov o podstatných okolnostiach priebehu skutku, súd ich preto vyhodnotil ako dôveryhodné a pre meritórne rozhodnutie súdu relevantné.

Súd sa na hlavnom pojednávaní ďalej oboznámil s relevantnými listinnými dôkazmi a to:

- úradný záznam zákrok vykonávajúcich príslušníkov PZ pošk. F. O.. W.U. I. H.. E. J. deklarujúci zhodný priebeh priebehu podstatných okolností skutkového deja /verbálne vyhrážky usmrtením voči policajtom/, ako ho uviedli nielen menovaní v procesnom postavení svedkov na hlavnom pojednávaní, ale aj svedkyňa E. a svedok Ď.š a ako je zachytený na kamerovom zázname, ktorý súd na hlavnom pojednávaní oboznámil jeho prehratím na PC,
- písomné hlásenie o použití donucovacích prostriedkov v rozhodnom čase korešpondujúce s dôvodmi, ktoré poškodení príslušníci PZ uviedli vo svojich výpovediach na hlavnom pojednávaní.

Súd sa následne na hlavnom pojednávaní oboznámil aj s kamerovými záznamami z pobočky Slovenskej sporiteľne na ulici Račianska 15 Bratislava prostredníctvom PC na CD, ktoré neobsahujú zvukovú stopu a ktoré potvrdili prítomnosť obžalovaného na pobočke banky v rozhodnom čase, jeho komunikáciu so zamestnancami banky ako aj s príslušníkmi PZ, ktorí vykonávali služobný zákrok.

Obžalovaný k uvedeným kamerovým záznamom po ich prehratí uviedol, že na zázname vôbec nie je vidno, že sa vzpiera dvom ozbrojeným idiotom, lebo hľadajú zámienku na to, aby mohli človeka dokopať, aby močil krv. Na kamerovom zázname je jasne vidno, že neboli od policajtov použité žiadne donucovacie prostriedky. Na zázname nie je vidno, že sa vyhrážal policajtom, že ich zastrelí do hlavy.

Vo vzťahu ku vykonanému dôkazu - prehratiu kamerových záznamov z pobočky banky v rozhodnom čase súd uvádza, že obžalovaný pri konfrontácii s obsahom záznamov poukazuje na skutočnosti, ktoré nie sú spôsobilé vyvrátiť skutočnosti, ktoré vo svojich výpovediach potvrdili všetci na hlavnom pojednávaní vypočutí svedkovia, teda že sa obžalovaný policajtom verbálne vyhrážal ich usmrtením. Súd pripomína a zdôrazňuje, že pri danom dôkaze sa jedná o kamerové záznamy pobočky banky bez zvukovej stopy, ktoré vizuálne monitorujú vnútorné priestory banky a bankomatu. Preto tvrdenie obžalovaného, že na záznamoch nie je vidno, že sa vzpiera a že neboli od policajtov použité žiadne donucovacie prostriedky /kamery banky priestor pri motorovom vozidle policajtov, kde k uvedenému malo dôjsť, nezachytávajú/, ako aj tvrdenie, že nie je vidno, že sa vyhrážal policajtom, že ich zastrelí do hlavy /z výpovedí všetkých svedkov nevyplývalo, že by agresívny prejav a verbálne vyhrážky obžalovaného boli sprevádzané špecifickými fyzickými sprievodnými znakmi, napr. zvýraznenou gestikuláciou obžalovaného/, je ako obranný argument vo vzťahu ku konaniu obžalovaného, ktoré mu je kladené za vinu /verbálne vyhrážky usmrtením voči policajtom/ úplne irelevantné. K uvedenému záveru je potrebné doplniť, že v mimoriadne arogantnom a agresívnom duchu sa niesla aj celá výpoveď a vyjadrenia obžalovaného na hlavnom pojednávaní na adresu poškodených /debili policajti, blbec policajt, policajní inteligenti, sedlák, ktorý nikdy nerobil, hajzel/ a dokonca aj obhajcu obžalovaného, ktorého obžalovaný neváhal pred súdom nazvať kokotom, pričom tento prejav obžalovaného rovnako nebol sprevádzaný žiadnou výraznou gestikuláciou. Možno preto konštatovať, že kamerové záznamy skutkový dej tak, ako ho opisali poškodení aj svedkovia z hľadiska jeho priebehu /potvrdenie času a priestoru, príchod, odchod obžalovaného a policajtov, prítomnosť zamestnancov banky/, potvrdzujú a žiadnym spôsobom nespochybňujú ani nevyvracajú tvrdenia poškodených a svedkov o tej zásadnej skutkovej okolnosti, ktorá má vplyv na kvalifikáciu konania obžalovaného ako trestného činu, že obžalovaný sa policajtom verbálne vyhrážal usmrtením.

Súd na hlavnom pojednávaní, v dôsledku verbálnych prejavov a správania sa obžalovaného vykazujúceho úroveň na hranici spoločenskej únosnosti, považoval za dôležité zaoberať sa aj okolnosťami potenciálnej potreby pribrať do konania znalca za účelom skúmania duševného stavu obžalovaného, oboznámil so Znaleckým posudkom č. 10/2016 znalkyne E.. C. U., CSc., znalkyne odboru psychiatria, ktorá vyšetrila duševný stav obžalovaného a ktorý bol vypracovaný v inej trestnej veci obžalovaného vedenej na OS BA V pod sp. zn. 2T 33/2016, ako listinným dôkazom jeho prečítaním. V predmetnej trestnej veci bol obžalovaný uznaný za vinného z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. b) Tr. zákona. Zo záverov predmetného znaleckého posudku vyplynulo, že u obžalovaného sa jedná o zmiešanú poruchu osobnosti, osobnosť senzitívne vzťahovačnú so sklonom ku kverulácii. Znalkyňa u obžalovaného tiež konštatovala škodlivé užívanie alkoholu.

Vyhodnotením týchto záverov znaleckého posudku v kontexte správania sa obžalovaného v priebehu hlavného pojednávania a jeho reakcií na vykonávané dôkazy súd potrebu pribratia znalca za účelom skúmania duševného stavu obžalovaného súd nevzhladol, pretože je zrejmé, že jeho agresivita, arogancia, neúcta k ostatným a vzťahovačnosť v priebehu hlavného pojednávania, ktorá u súdu vyvolávala určité pochybnosti o duševnom stave obžalovaného, nepredstavuje duševnú

poruchu, ale jedná sa o osobnostnú charakteristiku obžalovaného. Súd zo subjektívneho dojmu o charaktere a osobnostnom profile obžalovaného, ktorý nadobudol v priebehu hlavného pojednávania z bezprostredného kontaktu s ním, zo spôsobu jeho výpovede, jeho verbálneho prejavu a správania sa počas hlavného pojednávania dospel k záveru, že agresívna konfrontácia v rámci komunikácie s tretími osobami je obžalovanému vlastná, obžalovaného zrejme napíňa pocitom významu vlastnej existencie a predstavuje pre neho jeden zo spôsobov sebarealizácie a socializácie.

Na hlavnom pojednávaní obžalovaný po výsluchu poškodených, svedkyne E. a svedka Ď. aj naďalej trval na výsluchoch svedkov G., Z.P., A. I. A., teda ďalších zamestnancov pobočky banky, kde ku skutku došlo. Súd po dôslednom vyhodnotení dôkazov, ktoré boli dovtedy na hlavnom pojednávaní vykonané, v zmysle § 272 ods. 3 Tr. por. odmietol vykonať obžalovaným navrhnuté dôkazy, pretože sa týkali okolností, ktoré súd zistil už skôr vykonanými dôkazmi. Súd zastáva názor, že vykonanie vyššie uvedených dôkazov, ktorých vykonanie navrhol obžalovaný, by neprinieslo vo vzťahu k dovtedy zisteným okolnostiam skutkového stavu, žiadne zásadné skutočnosti dôležité pre meritórne rozhodnutie súdu. Konfrontácia svedkov s kamerovými záznamami nie je spôsobilá žiadnym spôsobom overiť a ani vyvrátiť skutočnosť, že sa mal obžalovaný policajtom vyhrážať a preto by takýto dôkaz nemal žiadnu vypovedaciu hodnotu. Výsluchy ďalších navrhovaných vyššie menovaných svedkov súd považuje za úplne nadbytočné, pretože skutočnosti, ktoré majú byť týmito výsluchmi overené, boli už na hlavnom pojednávaní podľa názoru súdu bez dôvodných pochybností zistené.

V tejto súvislosti súd tiež primerane poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 15.12.2009 sp. zn. 2 Tdo 45/2009 (publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR 1/2011 pod č. 7), v zmysle ktorého nie je možné považovať za porušenie práva na obhajobu situáciu, keď súd odmietne ďalej vykonávať dokazovanie, respektíve ďalej overovať určitú skutkovú okolnosť, ktorú už považuje za dokázanú. Rovnako tak článok 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd neposkytuje absolútne právo na výsluch každého svedka, ktorého navrhuje obžalovaný (primerane judikatúra Ústavného súdu ČR sp. zn. ÚS 40/1996 - n).

Na základe takto vykonaného dokazovania súd, hodnotiac produkované dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a vzájomnej súvislosti v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. dospel bez akýchkoľvek dôvodných pochybností k záveru, že skutok sa stal tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku a dopustil sa ho obžalovaný T. U.. Bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný T. U. po príchode príslušníkov PZ do pobočky banky, kde boli volaní z dôvodu urážlivých verbálnych prejavov obžalovaného voči zamestnancom banky, pri vykonávaní služobného zákroku príslušníkov PZ spočívajúcom vo výzvach obžalovanému, aby upustil od verbálnych útokov voči zamestnancom banky, za účelom zabezpečenia verejného poriadku v priestoroch banky, sa týmto vyhrážal ich usmrtením. Z vykonaného dokazovania pritom nevyplývali žiadne také skutočnosti, na podklade ktorých by bolo možné označiť postup privolaných príslušníkov PZ za rozporný so zákonom. Pokiaľ by totiž policajti prekročili svoju právomoc, prípadne by uskutočnili zákrok, na ktorý neboli podľa zákona oprávnení, mohol by sa obžalovaný ako osoba voči ktorej zákrok smeruje, voči takémuto postupu primerane brániť, vrátane verbálnych námietok, čo však v žiadnom prípade neznamená vyhrážanie sa smrťou, pričom policajti by v takom prípade nepožívali ochranu verejného činiteľa. Súd však z okolností veci žiadne také dôvody, pre ktoré obžalovaný mimoriadne agresívnym spôsobom verbálne útočil na policajtov, nezhliadol.

Zistené skutkové okolnosti nebolo možné spochybniť ani správaním obžalovaného v minulosti. Predchádzajúce odsúdenia obžalovaného a jeho opakované prejednávania v priestupkovom konaní ustálené skutkové závery súdu nepriamo podporujú. Obžalovaný bol totiž pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. b) Tr. zákona v minulosti už odsúdený a to pre skutok, ktorého sa dopustil v roku 2015 tým, že sa príslušníkovi PZ opakovane telefonicky vyhrážal slovami „odkážte mu, že vyvraždím jeho rodinu, odkážte mu, že je po ňom“. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 6T 46/2018 zo dňa 08.01.2019 právoplatný dňa 14.05.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu Bratislava sp. zn. 3To 17/2019 zo dňa 14.05.2019 bol obžalovaný uznaný za vinného pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., ktorého sa dopustil v roku 2018 v podstate na tom skutkovom základe, že sa opakovane telefonicky na tiesňovej linke 158 vyhrážal pracovníkom operačného strediska so slovami „pamätáš si ma?, zabijem celú tvoju vyjebanú rodinu, zabijem aj tých kokotov a všetci ste v piči, ty hajzel vyjebaný“. Rovnako bol obžalovaný v minulosti /v roku 2017,2018/ opakovane prejednávaný pre priestupok na úseku integrovaného záchranného systému pre konanie, pri

ktorom intenzívne telefonoval na tiesňovú linku 158, pričom urážal službukonajúcich policajtov slovami „ty kokot policajtský, vyhýbaj sa mi, keď ťa stretnem radšej zalez niekam do diery, ty vyjebanec“. Skutok, ktorého sa obžalovaný dopustil dňa 06.02.2019 vyhrázaním sa príslušníkom PZ preto nepredstavuje žiadnu výnimku z jeho zaužívaného spôsobu komunikácie a pri jeho osobnostnom profile vôbec neprekvapuje.

Súd teda uzatvára, že súbor vykonaných priamych ako aj nepriamych dôkazov v danom prípade tvorí logickú, ničím nespochybnenú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku spoľahlivo preukazuje všetky relevantné okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania práve obžalovaného, a súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného skutkového záveru. Inými slovami, po vykonaní dokazovania súd dospel k záveru, že nebol produkovaný žiaden dôkaz, ktorý by skutkové zistenia akokoľvek spochybňoval a na podklade ktorého by bolo možné dospieť vo vzťahu k obžalovanému k inej alternatíve priebehu skutkového deja.

Ku právnej kvalifikácii:

Vo vzťahu ku kvalifikácii konania obžalovaného súd po vykonaní dokazovania a riadnom zistení a ustálení skutkového stavu dospel k záveru, že obžalovaný svojim úmyselným protiprávnym konaním naplnil všetky obligatórne znaky prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. b) Tr. zákona po stránke subjektívnej ako aj objektívnej.

Na hlavnom pojednávaní bolo nepochybne preukázané, že obžalovaný sa verejným činiteľom / príslušníkom PZ/ pre výkon ich právomocí /v čase, kedy títo vykonávali služobný zákrok za účelom zabezpečenia verejného poriadku/, vyhrážal ich usmrtením.

V súvislosti s vyššie uvedeným záverom súd poukazuje na nasledovné:

I. Verejným činiteľom sa na účely Trestného zákona rozumie okrem iných aj osoba v služobnom pomere, štátny zamestnanec alebo zamestnanec iného štátneho orgánu. Takouto osobou je aj policajt, v tomto prípade poškodený Ing. W. I. H.. J., ktorí v rozhodnom čase vykonávali právomoci v zmysle príslušných ustanovení zák. č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore, pričom tieto právomoci vykonávali v súlade so zákonom, z ktorého dôvodu požívajú riadnu zákonnú ochranu verejného činiteľa. Príslušnosť k Policajnému zboru poškodení obžalovanému preukázali služobnou rovnošatou s identifikačným číslom, obžalovaný teda nepochybne vedel, že jeho verbálne násilie smeruje voči príslušníkom PZ pre výkon ich služobného zákroku.

II. Pod pojmom „vyhráža usmrtením“ ktorý je obligatónym znakom žalovaného prečinu, je potrebné rozumieť psychické pôsobenie na vôľu človeka verbálnym spôsobom, pričom v danom prípade obžalovaný konal v pohnútku postihnúť policajtov za to, že v rámci svojich právomocí zabezpečovali verejný poriadok, ktorý obžalovaný verbálnymi útokmi na zamestnancov banky narušal. Pre naplnenie tohto pojmového znaku sa vyžaduje, aby sa páchatel vážnym prednesom vyhrážal ujmou taxatívne v ustanovení § 324 Tr. zák. uvedenou /v tomto prípade ujmou usmrtením/. Je pritom úplne bez významu, či páchatel mal v úmysle svoju vyhrážku splniť a či takáto vyhrážka bola spôsobilá u poškodeného vyvolať dôvodnú obavu z jej uskutočnenia /primerane NS ČR, R 37/1995/. Vyhrážka však musí byť takým prejavom, ktorý je schopný objektívne vyvolať obavu, že páchatel splní to, čím hrozil. V súvislosti s uvedeným súd zdôrazňuje, že trestnosť takéhoto konania nemožno posudzovať izolovane podľa subjektívneho pocitu osoby, voči ktorej konanie smeruje /aj keď aj to je jedným z kritérií posudzovania závažnosti/, ale podľa objektívnych kritérií. Z uvedeného teda logicky vyplýva, že vyhrážanie musí byť objektívne spôsobilé vzbudiť dôvodnú obavu, nie je však nutné, aby v osobe, ktorej sa páchatel vyhráža, skutočne dôvodnú obavu vzbudil. Pokiaľ by súd pripustil iný výklad predmetnej skutkovej podstaty, vznikla by tak paradoxná a nanajvýš absurdná situácia, kedy by trestnosť trestného činu verbálneho útoku na verejného činiteľa bola posudzovaná nie podľa závažnosti protiprávneho konania páchatela a objektívne možného následku, ale podľa „odolnosti“ a miery tolerancie takéhoto útoku poškodeným, teda čisto subjektívnych kritérií na strane poškodeného, čo je neprijateľné.

III. Z hľadiska materiálnej stránky pri hodnotení závažnosti konania obžalovaného súd dospel k záveru, že konanie obžalovaného za daných okolností je nutné kvalifikovať ako trestný čin. Pri ustálení kvalifikácie konania obžalovaného súd dôsledne skúmal najmä okolnosti a intenzitu vyhrážania obžalovaného, aby mohol jednoznačne odlíšiť vyhrážanie vykazujúce znaky trestného činu od takých prejavov, kedy dôjde iba ku použitiu „silných slov“ bez konkrétneho obsahu a zmyslu, pričom v danom prípade zo zistených okolností vo vzťahu k verbálnym útokom voči poškodeným príslušníkom PZ možno jednoznačne konštatovať, že vyhrážanie obžalovaného malo závažnejší charakter, nakoľko obžalovaný

pri verbálnych útokoch zbabelo nevynechal zmienku o rodinách poškodených, mohlo teda nepochybne objektívne vzbudiť dôvodnú obavu z realizácie týchto vyhrážok, navyše poškodení osobu obžalovaného pred tým nepoznali a neboli preto ani reálne schopní vyhodnotiť vážnosť vyslovených vyhrážok.

Obžalovaný konal v priamom úmysle, pretože nielenže konal tak, ako konal, ale týmto konaním jednoznačne chcel porušiť a aj porušil záujem spočívajúci v ochrane nerušeného výkonu právomoci verejného činiteľa pri plnení úloh štátu. Z hľadiska subjektívnej stránky pokrýva zavinenie obžalovaného všetky skutočnosti, ktoré sú znakom skutkovej podstaty prečinu útoku na verejného činiteľa, teda použitie vyhrážok usmrtením, vedomosť ich použitia proti verejným činiteľom a ich použitie z dôvodu realizácie výkonu služobného zákroku.

Ku druhu a výške trestu:

O osobe obžalovaného z odpisu registra trestov súd zistil, že bol v minulosti 7 krát súdne potrestaný, pričom sa na neho v troch prípadoch hľadí, ako keby nebol odsúdený. Dňa 19.07.2016 bol rozsudkom OS BA V sp. zn. 2T 33/2016 právoplatne odsúdený pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. b) Tr. zákona pre skutok, ktorého sa dopustil v roku 2015 tým, že sa príslušníkovi PZ opakovane telefonicky vyhrážal. Naposledy bol obžalovaný odsúdený rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 6T 46/2018 zo dňa 08.01.2019, právoplatným dňa 14.05.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu Bratislava sp. zn. 3To 17/2019 zo dňa 14.05.2019 pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. Obžalovaný bol v minulosti niekoľkokrát prejednaný pre priestupok na úseku integrovaného záchranného systému pre konanie, pri ktorom intenzívne telefonoval na tiesňovú linku 158, pričom urážal službukonajúcich policajtov. Obžalovaný je živnostník s predmetom podnikania zámočníctvo.

Súd pri úvahe o druhu a výške trestu pri rešpektovaní zásad ukladania trestov tak, ako to má na mysli ustanovenie § 34 Tr. zákona, prihliadol na spôsob spáchania činu úmyselným konaním obžalovaného, jeho následok a zavinenie obžalovaného vo forme priameho úmyslu. Súd súčasne prihliadol na preváženie pomeru dvoch prítazujúcich okolností z dôvodu, že obžalovaný v minulosti bol už za trestný čin odsúdený /v roku 2016 pre trestný čin útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. b) Tr. zákona/ a spáchal viac trestných činov /prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. a pre trestný čin útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. b) Tr. zákona, keďže súd ukladal súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu/ a neexistenciu poľahčujúcich okolností, čoho dôsledkom bolo zvýšenie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby v zmysle ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zák. o jednu tretinu /teda spodná hranica trestnej sadzby 12 mesiacov/ a tiež prihliadol na osobu páchatela, na jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Vyhodnotením týchto skutočností súd dospel k záveru, že pre nápravu obžalovaného v rámci individuálnej prevencie /aj keď v tomto smere súd vzhľadom na osobnostný profil obžalovaného a jeho postoj k veci v priebehu hlavného pojednávania vyjadruje dôvodnú skepsu, vyhrážky tohto charakteru u obžalovaného totiž nie sú žiadnym excesom z jeho dovtedajšieho pôsobenia, ale práve naopak predstavujú u neho zaužívaný štandard komunikácie/, z hľadiska výchovného pôsobenia trestu na ostatných členov spoločnosti, ako aj na zabezpečenie ochrany spoločnosti /v tomto prípade najme ochrany nerušeného výkonu právomocí príslušníkov PZ/, bude potrebné pôsobiť na obžalovaného uložením represívneho súhrnného trestu odňatia slobody na dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby v trvaní 14 mesiacov, nakoľko ani predchádzajúce nepodmienečné tresty odňatia slobody nevedli u obžalovaného k náprave ani k uvedomeniu si negatívnych dôsledkov páchania jeho špecifickej trestnej činnosti. Uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody bolo zároveň obligatórne z dôvodu ukladania súhrnného trestu ku nepodmienečnému trestu odňatia slobody, ktorý mu bol predtým uložený rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 6T 46/2018 zo dňa 08.01.2019, právoplatným dňa 14.05.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu Bratislava sp. zn. 3To 17/2019 zo dňa 14.05.2019. Keďže obžalovaný predmetný skutok spáchal skôr, ako bol vyššie uvedeným súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, postupoval súd pri uložení súhrnného trestu za všetky jeho trestné činy podľa zásad na ukládanie úhrnného trestu a preto mu uložil súhrnný trest podľa ustanovenia § 324 ods. 1 Tr. zák., teda ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Súd obžalovaného na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko v posledných desiatich rokoch pred spáchaním predmetného trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin. Súd súčasne zrušil výrok o treste, ktorý bol uložený obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 6T 46/2018

zo dňa 08.01.2019, právoplatným dňa 14.05.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu Bratislava sp. zn. 3To 17/2019 zo dňa 14.05.2019.

Podľa názoru súdu trest, ktorý bol obžalovanému uložený je dostatočný, adekvátny a spravodlivý a splní svoj účel tak, ako to má na mysli ustanovenie § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona.

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho vyhlásenia prostredníctvom Okresného súdu Bratislava III na Krajský súd v Bratislave.